

Valentýna Dvořáková

Voda

Voda padá, cáká, šplíchá,
nepadejte do rybníka!
Rybník je hezký, jasný,
vodopád hlučný,
jezero, přestože je velké,
může být někdy mělké.
Moře, také oceány
počátkem jsou světa pány.
Vodopád jako tobogán divoký
Na dně víry víří.
Straší jak křídla netopýří.

Ve vodě žije mnoho zvířat.
Ryby, želvy, žaby kvákanice,
kosatky, delfíni skákaví,
velryby obrovité, chobotnice.

Voda mi stříká do očí,
není to příjemné,
smýt špínu je ale potřebné.

U pramene napájí se zvěř,
z kapek rosy vyrostou keř,
a ptáci sezobnou plody,
sladké a plné vody.

Když mrzne,
tvoří se led,
z oblak padá sníh,
chladný vzduch na mě dýchl,
až jsem z toho kýchl.
Kluci rychlobruslí,
holky krasobruslí,
táta lyžuje,
sestra snowborduje,
a zima si bíle maluje.

Obleva vše odplaví.

A pak na polích vyrostou obilí, mák.
Ve vodě se v létě koupáme.
I my jsme z vody stvoření.

Voda je ranní i večerní rosa.
Ovlaží travu.
Tu pak poseče ostrá kosa.

Voda je i po dešti malá loužička.
Kape, kape za kapkou kapička.

Padá voda? Tak to prší.

Ba ne! Žádné strachy!

To je voda ze sprchy!